

Simetria imperfecta

Carles Llopis

Simetria imperfecta

Carles Llopis

EN VERS
LLIURE

**XVI Premis Universitat de València
d'Espectura de Creació, 2019**
Poesia en valencià

«Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, tret d'excepció prevista per la llei. Dirigiu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals d'algun fragment d'aquesta obra».

Cap part d'aquest publicació no pot ser reproduïda, transmesa o publicada de cap manera ni per cap mitjà sense autorització expressa dels propietaris del copyright.

En la XVI edició dels Premis Universitat de València d'Esriptura de Creació, any 2019, en la modalitat de poesia en valencià, un jurat format per Josep Ballester, Susanna Lliberós, Josep Porcar i Eva Llorenç com a secretària, declarà guanyadora l'obra *Simetria imperfecta*, de Carles Llopis. Aquests premis estan organitzats pel Servei d'Informació i Dinamització (Sedi) amb la col·laboració de la Facultat de Filologia, Traducció i Comunicació i les Aules de Literatura, d'Arts Escèniques i de Cinema del Vicerectorat de Cultura i Esport.

UNIVERSITAT
DE VALÈNCIA

Servei d'Informació i Dinamització **Sedi**

1a edició: novembre de 2019

© **del text:** Carles Llopis Rodríguez

© **d'aquesta edició:** Universitat de València

Motiu de coberta: Josep Olaso Garcia - Edicions 96

Disseny i maquetació: Josep Olaso Garcia - Edicions 96

Revisió lingüística: Maria Josep Escrivà - Edicions 96

Apartat de correus 23, 46670 la Pobla Llarga
Telèfon d'atenció: 96 246 11 04

ISBN: 978-84-17213-57-2

DL: V-3675-2019

DIVISES

Guaitant per l'escletxa endevine el crim:
sort d'agulla, pacte macabre.

L'aire,
arreu del món
i en totes les cases,
en totes les cases on cuinen per a molts;
l'aire còmplice que expulsava la teua boca,
divises necessàries com dents, com l'aire.
I jo t'estime encara, genet preciosa,
com s'estimen les busques del rellotge a mitjanit.

Ara, m'esgarra sencer el mar.
Solitud inherent, sabor a vi
i un fil de llum que penetra i m'esquitxa
la cara bruta d'insomni.
Brunzit de mosca, estiuec brunzit
sobre aquell sofà...

Em recorde enganxat als teus mugrons,
vandal d'essències a la memòria compartida,
mentre tu m'observaves somrient,
i jo sentia l'olor de la pebrera a la cuina,
i els ocells...

Els ocells baten les ales, jo no.
Estellés ens condemnava a nuesa
i nosaltres esteníem la roba en qualsevol lloc.
Ah, la roba estesa, cuirassa nostra:
també la trobe a faltar!

Et recorde en l'obsolet paradís.
Inevitablement em pregunte si
ens fem grans o és ell que se'ns ha fet petit.

Serè grinyol del vaixell que salpa,
alè de revòlver recent usat;
aliè sentiment de culpa i asfalt
als peus descalços. Dolcíssima venjança.
Distància.
Cançó de bressol que brodes en la meua pell
amb forma de paraules màgiques d'amor etern.
Després de la tempesta lleve la pols.

Aleshores tu, desvestida d'anarquia,
guardes les promeses incomplides al calaix.

Petjades d'aquells llocs,
desposseïdes plomes precioses
sempre precioses.
Dels capolls naixen les papallones
que adornen el cel i tot ho adornen
i jo, orfe d'ombra,
intente oblidar cada nit

monstres que m'ofeguen,
trepitgen el meu pit.
Em prometen que moriran amb mi
però mai ho han fet.
No, tampoc jo ho he fet.